

זה סיפור שמתחיל בתן אשדודי, אשר יום אחד, מסיבה שאינה ברורה, החליט לחצות את הכביש. באותו הזמן בדיוק נסעה אשתי בכביש בדרכה חזרה הביתה. נוסעת דרומה באזור אשדוד, השעה מאוחרת, חושך בחוץ, הכל רגוע. פתע פתאום חוצה את הכביש תן. עובר מול המכונית הצהובה שלנו ונעמד במסלול המקביל (כביש כפול נתיבים). אשתי נבהלה מהאורח הבלתי צפוי אך נרגעה כשחלף על פניה והמשיך לו לדרכו. "כמה מזל יש לתן הזה" היא חשבה לעצמה. "כמה מזל יש לי" חשב התן לעצמו. בנקודה זו יכול היה הסיפור להסתיים. ללא דרמה, ללא פגיעה בנפש והכי נורא – ללא פואנטה.

למרבה המזל (שלי ככותב הסיפור) וחוסר המזל (של שאר המעורבים) החליט התן האשדודי לחזור חזרה לצד שממנו הגיע. החלטה גרועה שגרמה לו לפגוש את החלק הקידמי ברכב הקרוי "פגוש" על שם הפגישות שלו עם חרקים, זבובים ולפעמים גם תנים. הפגישה המדוברת הביאה כנראה לסיום דרכו של התן המדובר. כחצי דקה לאחר מכן קיבלתי שיחת טלפון מאשתי. "אני חושבת שדרסתי תן!" אמרה. "הרסת לוייתן?!" הגבתי בתדהמה. "לא, קפץ לי תן לכביש!", "איך הגעת לחורפיש?!". הדיבורית באוטו שלנו לא הכי טובה... בסופו של דבר הצלחתי להבין את עיקרי הדברים. המתנתי לה בחניה כדי לבחון את הפגיעה ברכב. בדמיוני הפרוע ראיתי את הפגוש עם תבליט פרצופו המופתע של התן. בפועל היתה פגיעה די רצינית אבל ללא סימני תן ו/או דם. בתוך תוכי קיוויתי שאולי בכל זאת הצליח האשדודי להינצל, למרות שידעתי את המצב לאשור.

למחרת בבוקר התקשרנו לחברת הביטוח ודיווחנו על המקרה. רצינו לקחת את הרכב למוסך ולתקן את הנזק בהקדם.

המוקדנית של AIG היתה רצינית ורשמית. הקשיבה לי בלי התלהבות מיוחדת בעודי מספר לה על האירוע הדרמתי. לאחר שהקשיבה בחוסר עניין, שאלה "סוג הרכב?", "סקודה פביה" עניתי, "אבל אני רק רוצה לוודא שהבנת שלא היתה כל דרך למנוע את הפגיעה". נציגת השירות לא התייחסה ורק אמרה "אוקיי", האם גביתם עדות מהצד הנפגע.?"

סליחה!?! את הקשבת בכלל לכל מה שאמרתי עכשיו? השקעתי בתיאור מלא, עם נתונים ופרטים לא חשובים.

על איזה צד נפגע את מדברת? את מי את רוצה שאחקור כאן? ובכלל, אם כבר אז אנחנו הצד הנפגע בכל האירוע. אישתי בחודש שמיני, נבהלה באופן מבהיל. הפגוש התעקם, הרדיאטור נשבר. אבל נציגת הביטוח לא התרשמה, רק אמרה "אני חייבת את גירסת הצד הנפגע, אחרת לא ניתן להגיש את תביעת הביטוח."

"סבבה, תרשמי" אמרתי בייאוש.

"יום אחד אני הולך לי בדרכי לילל באיזה שדה, מגיע לכביש, מביט ימינה ושמאלה ואז חוצה. כבר כמעט סיימתי לחצות את הכביש עד שלפתע נזכרתי שהשארתי את הפלאפון בבית. חוזר אחורה. בום. סקודה צהובה מביאה לי את הכאפה של החיים. עף בערך 8 מטר באוויר, בדרכי למטה אני מרגיש שבעצם הפלאפון שלי בכיס."

על כל פנים היא סיימה למלא את הטפסים ושלחה אותנו למוסך ב... אשדוד! בדרכנו לשם נאלצנו שוב לעבור בזירת האירוע. שמחנו לראות שלא נשאר שום סימן או זכר על הכביש. אולי רק פלאפון קטן כזה, של תנים...